

Jakobus

Schrijver

Alles wijst erop dat de schrijver van de Jakobusbrief in hoog aanzien moet hebben gestaan bij de Joods-christelijke gemeenten.

De schrijver stelt zichzelf voor als volgt: Jakobus 1:1, “van Jakobus, dienaar van God en van de Heer Jezus Christus, aan de twaalf stammen in de diaspora. Ik groet u.”

Er komen in de evangeliën drie mannen voor met de naam Jakobus:

1. Jakobus, zoon van Zebedeus en Salome, een apostel, broer van Johannes, “zoon des donders” genoemd (Marc. 1:19; 3:17; 10:35-40, Luc. 9:52-56). Hij is de eerste apostel geweest die stierf als martelaar onder Herodes Agrippa (Hand. 12:2). Onthoofd in 44 NC.
2. Jakobus de zoon van Alfëus, een apostel (Math. 10:3, Marc. 3:18, Luc. 6:15). Verder vernemen we binnen de kerkgeschiedenis niets meer van hem.
3. Jakobus, broeder van Jezus (Gal. 1:19). Deze Jakobus behoorde niet tot de twaalf apostelen, maar uit andere bijbelgedeelten (Gal. 1:19, 2:9, Hand.15:13, 21:18) leren we dat hij in de Gemeente te Jeruzalem een belangrijke plaats bekleedde.

Algemeen wordt aangenomen dat de brief van Jakobus geschreven is door **Jakobus de broer van Jezus**. Uit Marc. 6:3 en Math. 13:55 weten we, dat hij de oudste van Jezus' broers was. Hij was het ook die bij het kruis stond met Maria, zijn moeder (Math. 27:56). In 1 Kor. 15:7 staat, dat de Opgestane Heer aan hem verschenen is. Hij wordt hier afzonderlijk van de apostelen genoemd omdat hij niet tot de apostelen behoorde. Na de opstanding van Jezus sloot Jakobus zich aan bij de leerlingen en kreeg langzamerhand het gezag van *hoofd der gemeente in Jeruzalem* (Hand. 12:17). Paulus vermeldt dat hij drie jaar na zijn bekering een bezoek heeft gebracht aan Jakobus (Gal. 1:19). Volgens 1 Kor. 9:5 was Jakobus getrouwd.

Tijdens een belangrijke vergadering in Jeruzalem (Convent geheten; Hand. 15) speelt Jakobus als voorzitter van de vergadering een heel belangrijke rol. Het was ook Jakobus die kwam met het voorstel dat tot de uiteindelijke beslissing leidde (Hand. 15:13-21).

Paulus noemt Jakobus “een steunpilaar van de gemeente”(Gal. 2:9). Bij zijn laatste bezoek aan Jeruzalem overhandigt Paulus het ingezamelde bedrag voor de hulpbehoevende gemeente van Jeruzalem aan Jakobus en de overige oudsten (Hand. 21:18).

Jakobus vertegenwoordigde binnen de eerste gemeente de Joods-christelijke richting die trouw wilde blijven aan de wet (Gal. 2:12).

De overlevering vertelt ons dat Jakobus een zeer vroom en rechtvaardig man was.

Men gaf hem de bijnaam “Burcht van het volk” en “de rechtvaardige”. Men zei van hem dat hij om de zonde van het Joodse volk soms uren lang biddend in de tempel was. Volgens de geschiedschrijver Flavius Josephus is Jakobus door steniging gestorven in 62 NC door de hogepriester Annas die hem beschuldigde van wetsovertreding.

Bestemming

De aanspreektitel luidt: “Van Jakobus, dienaar van God en van de Heer Jezus Christus. Aan de twaalf stammen in de diaspora. Ik groet u.” (1:1)

De brief van Jakobus is geschreven aan Joden die tot bekering gekomen zijn en die vanwege de vervolging in Jeruzalem zijn moeten vluchten (diaspora).

De uitgesproken joodse stijl en de geest van de brief bevestigen dit.

Uit de brief blijkt hoe bezorgt Jakobus is voor de vervolgte christen-joden die eens deel uitmaakten van de gemeente in Jeruzalem.

Ontstaan

De brief werd geschreven tussen 44 en 49 NC in Jeruzalem.

Waarom geloven we dit?

- Het sterk Joodse uitgangspunt van de brief. Van de nieuwtestamentische theologie van o.a. Paulus vinden we slechts weinig sporen.
- Het ontbreken van strijdvragen zoals we vinden vanaf het convent in Jeruzalem (49 NC.). Er is nog geen sprake van hoe er gereageerd moet worden op gelovige heidenen.
- Er wordt nog niet gesproken over dwaalleraars, verwarring over de opstanding der doden (Korintiërs), moedeloosheid over het uitblijven van Jezus komst (Tessalonicenzen).

Echtheid

Over de brief van Jakobus geeft de Oudheid geen eenstemmigheid. De brief wordt niet vermeld bij Clemens van Alexandrië; Irenaeus en Tertullianus. Origenes en Eusebius van Caesarea (312 NC.) vermelden hem wel.

Vooraf de taal van de brief geeft aanleiding tot twijfel. Net zoals de Hebreeënbrief is ook de brief van Jakobus in zuiver Grieks geschreven. De stijl is erg verzorgd en vele uitdrukkingen vinden we nergens anders terug in het Nieuwe Testament.

Op het concilie van Laodicea (364) en het concilie van Carthago (397) wordt de brief definitief erkend als canoniek en van de hand van Jakobus, de broer van Jezus.

In de tijd van de Reformatie komt de brief opnieuw ter discussie. Met name Luther heeft het moeilijk met de brief omdat de brief weinig spreekt over genade en veel over werken.

De brief van Jakobus is met recht een heel bijzondere brief omdat ze ons leert groeien in volwassenheid in het geloof. De brief is recht toe recht aan en roept ons op tot zelfonderzoek.

Doel

De brief van Jakobus is een heel praktische en bewogen brief.

Jakobus wil de gelovigen aanvuren om niet alleen te geloven, maar om het geloof ook uit te dragen, om het geloof ook te laten zien. We moeten niet alleen Gods Woord horen, we moeten het ook toepassen in het leven van elke dag. Verschillende praktische problematieken komen aan de orde:

- Hoe moeten we omgaan met verzoeken?
- Hoe moeten we omgaan met trots, hoogmoed, hebzucht, losbandigheid, geld, roddel, ruzie, wereldgezindheid, enz?

De brief van Jakobus is als een spiegel en daagt ons uit om God te volgen. Je kan deze brief gerust zien als een handboek voor het christelijk leven dat je uitdaagt tot toewijding aan Christus!

Indeling

1. Het geloof wordt bewezen in beproeving (1:2-18)

- Verzoeking tot volharding (1:1-4)
- Als het aan Godelijke wijsheid ontbreekt 1:5-8)
- In armoede en rijkdom (1:9-11)
- Doel van de verzoeking (1:12-18)

2. Het geloof wordt bewezen in daden (1:19-2:26)

- Niet alleen hoorders maar ook daders (1:19-27)
- Niet door het uiterlijk zich laten leiden, maar Gods geboden naleven (2: 1-13)
- Geen dood, maar levend geloof (2:14-26)

3. Het geloof wordt bewezen in het speken (3:1-18)